

STEFANIE VAN VLIET, BESTUURDER MET PASSIE VOOR DE ZORG

Knopen doorhakken

Stefanie van Vliet kwam in 1994 als 27-jarige voor D66 in de Tweede Kamer, waar zij woordvoerder volksgezondheid van de fractie werd. Als voorzitter van de LVE zette zij zich daarna in voor de eerstelijnspsychologie en sinds 2007 is Van Vliet directeur van de Parkinson Patiënten Vereniging. Arts & Auto sprak met haar over haar onvermoeibare betrokkenheid bij de zorgsector.

TEKST ELS VAN THIEL FOTOGRAFIE NOUT STEENKAMP/FMAX

“Ik kan me hier echt met passie voor inzetten!” Stefanie van Vliet oogt monter en daadkrachtig op het kleine, drukke kantoor van de Parkinson Patiënten Vereniging in Bunnik. Geen zee te hoog, geen obstakel te groot. Toen ze als twintiger op de lijst van D66 voor de Tweede Kamer terechtkwam, schoot dat in het verkeerde keelgat

bij een lid dat een paar plaatsen geduideld was: “Jong en vrouw, logisch dus...” Van Vliet gaf geen krimp: “Jong, vrouw, maar ook ontzettend goed.”

Is het haar allemaal komen aanwaaien? “De eerste vier jaar in de Tweede Kamer ben ik zo goed doorgekomen omdat ik simpelweg niet alles in de gaten had, te naïef was om door te hebben wat er allemaal speelde in die slangenkuil. Maar ik heb

PPV-directeur STEFANIE VAN VLIET vindt de wetgeving rond de omgang tussen farmaceuten en patiëntenverenigingen te ver doorgeschoten.

“LAAT MAAR ZIEN DAT JE KWALITEIT LEVERT”

wel geleerd dat je een positie kunt opbouwen door aan te pakken, je dossiers goed te kennen en je geregeld in het land te laten zien.”

Na Europese Studies aan de Universiteit van Amsterdam en voordat ze aan haar politieke bliksemcarrière begon, had Van Vliet eerst een kort oponthoud bij taleninstituut Linguarama. Ze leidde een van de vestigingen en moest talencursussen aan de man brengen. Toen al merkte ze dat haar hart in de non-profitsector lag. In de Tweede Kamer, waar Van Vliet de totale portefeuille gezondheidszorg en welzijn had, werd duidelijk dat haar toekomst dáár lag. “Aan de ene kant is het een harde sector met volop discussies over zorgverzekeringen en premies. Aan de andere kant gaat het over zorg voor mensen. Die combinatie maakt het zo boeiend.”

Zolang het voor een maatschappelijk relevant doel is, schroomt ze niet om zoveel mogelijk geld binnen te halen. En dat gaat haar goed af. Zo haalde Van Vliet kort na haar afscheid van de politiek in korte tijd vierenhalf ton bijeen voor het Parkinson Centrum Nijmegen. En dat voor een nieuweling in de wereld van de fondsenwerving. Ze doet het met passie en zonder aarzeling. “Het belang van patiënten vind ik gemakkelijker aan de buitenwereld te verkopen dan gloeilampen of zonneschermen.”

Cowboys

Als twintigjarige student werd Stefanie van Vliet al voorzitter: van de Jonge Democraten, regio Amsterdam. Ook bij Mandaat, de vereniging voor jonge gemandateerde politici, hanteerde ze de voorzittershamer. En in 2004 werd ze de eerste professionele voorzitter van de Landelijke Vereniging van Eerstelijnspsychologen (LVE).

“Ik moet wel wat leiderschapsdinges in me hebben”, lacht ze. Niet omdat ze nu zo nodig zelf de knopen wil doorhakken. Ze vindt het nu eenmaal leuk om met een groep mensen over problemen te praten, en dan de discussie zo te sturen dat iedereen met een tevreden gevoel de deur uitgaat: zó is het goed en zó gaan we het doen.

Met pijn in het hart trad Van Vliet in 2007 terug als voorzitter van de LVE; haar agenda was te vol geworden. Te vroeg, vond ze, want de professionaliseringsslag die van de LVE een servicegerichte branchevereniging moest maken, was nog niet voltooid.

In haar afscheidsspeech vroeg ze om ‘cowboys’. Dat woord, een soort geuzennaam, stamt uit de tijd dat LVE zich losmaakte van de Nederlandse Vereniging van Psychologen, omdat veel eerstelijnspsychologen daar als vrijgevestigden hun ei niet kwijt konden. “Dat was een bruisende tijd, vol nieuw elan. Maar zo langzamerhand is de LVE een

gevestigde, servicegerichte organisatie aan het worden. Dat is nodig. Maar een vereniging houdt in dat je er samen de schouders onder zet. Er is in deze tijd ook behoefte aan vechters die niet thuis gaan zitten wachten tot er een klant langskomt, maar die netwerken, nadenken over beleid en de boer op gaan.”

Veel eerstelijnspsychologen, vindt Van Vliet, zijn gefocust op de cliënt en realiseren zich onvoldoende dat ze een commercieel bedrijfje hebben: “Laat maar zien dat je kwaliteit levert.”

Toen de eerstelijns psychologische hulp per 1 januari 2008 in het basispakket van de ziektekostenverzekering kwam, beleefde Van Vliet dit als het hoogtepunt van haar driejarig voorzitterschap bij de LVE. ‘Eerstelijnspsycholoog’ vindt ze overigens een woord dat niet lekker in de mond ligt. ‘De psycholoog in de wijk’ zou beter zijn, vindt ze.

Maar veel nadeliger nog dan een naam die niet bekt, is de strijd die ze signaleert tussen de eerste en tweede lijn: “Jammer! Zonde van de energie! De eerstelijnspsychologen hebben zich gedegen ingebed in de eerste lijn, zijn daar volop aan het netwerken en leggen contacten met huisartsen en maatschappelijk werk. En dan ziet de tweede lijn daar óók ineens een nieuwe markt, en duikt daar dan óók bovenop.” Maar tweedelijners, vindt Van Vliet, zijn veel beter in de behandeling van ernstige psychische problematiek – van het soort dus dat niet in de eerste lijn thuishoort. Bovendien bestaan er wachtlijsten in de tweede lijn. “Dus schoenmaker blijf bij je leest, vind ik dan.”

Van Vliets boodschap aan de nieuwe voorzitters van LVE en van (tweede lijn) GGZ Nederland: “Kijk waar je goed in bent en probeer met vereende krachten de patiënt op de juiste plaats te krijgen. Dat is beter dan elkaar in de weg te zitten. Elkaars terrein bevechten, speuren naar kleine niches in de markt en leuke cursusjes opzetten – is de chronische patiënt daarbij gebaat?”

Farma-sponsoring

Stefanie van Vliet is sinds 2007 directeur van de Parkinson Patiënten Vereniging (PPV). Er zijn nu in Nederland 50.000 Parkinsonpatiënten. Door de vergrijzing zal dit aantal de komende tien jaar verdubbelen. “Het is een ziekte die je niet je leven ontnemt, maar wel je kwaliteit van leven”, citeert Van Vliet een lid van de vereniging.

Zoals veel patiëntenverenigingen, ontvangt ook de Parkinson Patiënten Vereniging sponsorgelden van farmaceutische bedrijven. Dat roept de vraag op of dit niet makkelijk kan leiden tot verlies aan kritisch vermogen. Loopt een patiëntenvereniging niet het risico dat ze voor het karretje van de industrie gespannen wordt?

Van Vliet vindt dat dit bij de PPV reuze meevalt. De sponsoring is kleinschalig en als er gesponsord wordt, gaat dat gepaard met glasheldere contracten. Heel subtiel, heel netjes. Het Prinses Beatrix Fonds is de grootste subsidiegever. Voor de rest gaat het om kleinere geldstromen die voorzien

Curriculum vitae

1967
geboren in Amsterdam

1985 - 1991
Europese Studies,
Universiteit van
Amsterdam

1988 - 1989
voorzitter JD (Jonge
Democraten),
regio Amsterdam

1990 - 1994
lid gemeenteraad
Aalsmeer

1994 - 2002
lid Tweede Kamer
voor D66

1998 - 2002
woordvoerder volks-
gezondheid Tweede
Kamerfractie D66

2004 - 2007
voorzitter Landelijke
Vereniging Eerstelijns-
psychologen

2004 - heden
lid Raad van Toezicht
Regionaal Opleidings-
centrum Amsterdam

2007 - heden
directeur Parkinson
Patiënten Vereniging

